

правимъ, като хора, които трѣбва да се повърнемъ средъ хората добри и примѣрни?

Нали тукъ сме затворени да се покаемъ? Не да мислимъ за тѣлото си, а за душата си. Тѣй е, момчета. И вие вмѣсто да приемете тая чорба, като едно наказание, станали сте да вдигате бунтъ и да се карате . . . Че я си спомнете: постниците защо тримирятъ? Нали за да усмирятъ тѣлото. А като се смири тѣлото, и гнева престава да работи.

Тукъ, ние всички въ затвора, не сме ли постници? Само че не доброволни постници, както онези, които безъ натискъ отиватъ въ манастири и пущиняци на покаяние, а таквизи, които на сила сж заставени да страдатъ за да се изправятъ. И тѣй трѣбва. Който